

Nygårdskirken 25. december 2023, kl. 10.30

Tekst: Johannesevangeliet 1,1-14

Salmer: 94; 119; 125; 99; 118, v.2; 120

Tak Gud fordi vi er dine børn – lysets børn! Amen.

Til jul bliver glæden dybere – og smerten ligeså. Til jul rykker de, der *kan* tættere sammen om julelysenes skær og taknemmelighedens tårer baner sig vej. Til jul bliver savnet af vores kære og det gode liv tungere og sorgens tårer flyder. Til jul gør verdenssituationen og vores egne sygdomme og diagnoser lammende ondt: Hvad skal vi stille op med det hele, med os selv? Kontrasterne er fortvivlende - mellem vores stearinlys og de brændende lavamasser, mellem vores lyskæder og krigens bombesprængninger. Nogle børn glæder sig til julens hygge og gaver, så de får helt ondt i maven – andre børn har ondt i maven længe før jul af frygt for de mange skolefridage, hvor de er totalt udleveret til familiens vold og kynisme. Julen gør det så tydeligt, at det er vores relationer, der bestemmer livets retning: Om vi er forbundet med andre i

kærlighed eller i krig – om vi er forbundet til nogen overhovedet ... Det betyder alt! Familien står helt centralt i julen: Ingen skal sidde alene! Vi skal hjem til jul! Samtidig er samværet i familien den allerstørste *udfordring* – *også* for dem, der har det *godt*: For det kræver, at vi giver *plads* til hinanden, forpligter os *også* på hinandens træthed, afmagt og svagheder. Det er det sværeste. Og samtidig det eneste, der giver livet mening: Kærlighed, hedder det jo! Familien betyder så meget i julen, fordi julen er kærlighedens fest, relationernes fest: Jul blev det jo, fordi Gud selv fik familie! Gud blev far! Og det var til en *Menneskesøn*! Gud blev far på menneskelivets vilkår – for at *være* hos *os*, som har så svært ved at give plads og være der for andre – og som samtidig ikke længes efter *andet* end netop det! Julens ikon, den lille nybagte familie i stalden – det billede rummer alle tænkelige kontraster: Et land i krig med tung beskatning og brutal undertrykkelse; er det et sted at sætte børn i verden? Gud turde: Gud udlevere sig til menneskers luner, blev del af en familie og et folk, hvor alt kunne gå galt. Og der var ikke *plads* til hans fødsel andre steder end ude i stalden hos dyrene.

Og snart fulgte forfølgelse, flugt, lidelse. Jesus voksede op med misforståelse, svigt og udskamning: Hvem ønsker så svært et liv for sit barn? Men i ham satte Gud stædigt sig selv til side for kærlighedens skyld, for vores skyld. Gud skabte plads til lyset, barmhjertigheden og håbet om fred her hos os! Gud blev vores bror her midt i mørket, smerten og nederlaget; Han vil have *hjemme* hos os, så vi hører hjemme hos Ham! Vi skal komme hjem til jul – Gud er med, når vi samles med hinanden om lyset og giver glæden og freden plads! Gud har ikke givet os ord, idéer, teorier om meningen med livet er: Gud blev nær og konkret kød og blod, kærlighed og tilgivelse til *os*, der går og kludrer og bliver så fortvivlede. Gud vil *være hos* os midt i mørket med sit lys, og dét kan mørket ikke få magt over! For *os* kan fred og forsoning synes umuligt – men det er muligt når Gud er hos os. For *vi* er ikke umulige i Guds øjne! Han lys løfter os ud af mørket med ordene: *I er lysets børn; I er elskede af Gud.* Glædelig jul!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.